Biblioteca Regională
Tg.-Mureş, RAM,

Cutezătorii

30

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAŢIONAL AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

JOI, 25 IULIE
1968, ANUL II

DIN SUMAR:

CĂRŢI,
AUTORI ŞI PREMII
(pag. 7)
ÎN SAVANA AFRICANĂ
(pag. 8—9)
RECORD SUB MARE
(pag. 10—11)

PRIETENIE...

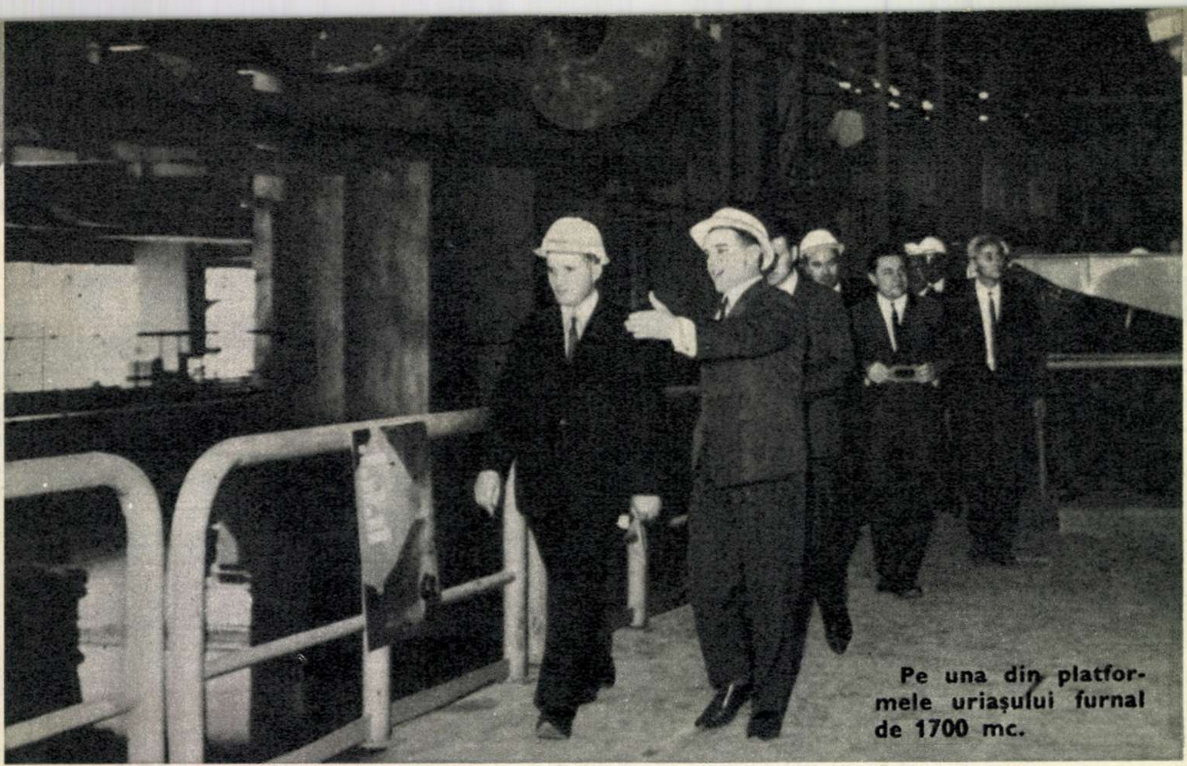

Pe una din platformele uriașului furnal de 1700 mc.

VIZITA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ŞI DE STAT ÎN NOUA CETATE A SIDERURGIEI ROMÂNEŞTI — GALAȚI ŞI ÎN MUNICIPIUL BRĂILA

Galați. Noua cetate a siderurgiei românești. Orașul unde se înalță gigantul industriei noastre, Combinatul siderurgic. Orașul de unde, necontenit, în ultimul timp, ne vin vești care stîrnesc în fiecare dintre noi un sentiment de firească mîndrie patriotică. Recent, gălățenii au transmis țării întregi: 30 000 de constructori și siderurgiști au dat în funcțiune unele dintre cele mai importante obiective care conferă încă de pe acum uriașului «platou al metalului», Combinatului siderurgic, un rol hotărîtor în ansamblul producției noastre de oțel.

15 iulie 1968. Locuitorii municipiului Galați au nespusa bucurie de a participa la o nouă, entuziastă și rodnică întîlnire cu conducătorii partidului și statului. Tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Paul Niculescu-Mizil, Virgil Trofin, Ilie Verdeț au făcut o vizită de lucru în acest oraș, pentru a examina felul în care se îndeplinesc obiectivele economice stabilite de Congresul al IX-lea al P.C.R., pentru a discuta cu conducătorii organelor de partid și de stat, ai întreprinderilor și instituțiilor locale, cu muncitori, tehnicieni, ingineri și alți oameni ai muncii despre problemele actuale și perspectivele de dezvoltare a Galaților pe tărîm economic și urbanistic edilitar.

Înalții oaspeți vizitează Combinatul siderurgic. Are apoi loc un miting la care rostește o amplă cuvîntare tovarășul Nicolae Ceaușescu. Cuvintele secretarului general al C.C. al P.C.R. sînt subliniate în repetate rînduri cu urale și nesfîrșite ovații, expresie vie a aprobării depline pe care întregul nostru popor o acordă politicii interne și externe a partidului și statului nostru.

În continuarea vizitei, conducătorii de partid și de stat au fost întîmpinați cu căldură de mii și mii de locuitori în cartierul Țiglina, pe faleza Dunării, la șantierul naval. Pretutindeni, tovarășul Nicolae Ceaușescu și ceilalți înalți oaspeți au stat de vorbă îndelung cu oamenii muncii despre importante probleme ale construcției socialiste, despre viața personală a cetățenilor frumosului oraș de pe Dunăre, adresîndu-le felicitări pentru succesele obținute, făcîndu-le prețioase recomandări.

Tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Paul Niculescu-Mizil, Virgil Trofin, Ilie Verdeț au sosit marți 16 iulie în municipiul Brăila, în continuarea vizitei de lucru întreprinsă în această parte a țării. Populația orașului a întîmpinat cu sentimente de profund atașament pe conducătorii partidului și statului, manifestîndu-și adeziunea deplină față de politica înțeleaptă și clarvăzătoare a Partidului Comunist Român.

Orașul Brăila a împlinit recent 600 de ani de existență. Socialismul i-a conferit bătrînului oraș o renaștere deplină, o tinerețe veșnică, o înflorire continuă. Azi Brăila este o puternică cetate industrială. În cele 21 de întreprinderi mari ale orașului se realizează de 10 ori mai multe produse decît în urmă cu 18 ani.

În timpul vizitei la uzina «Progresul», conducătorii de partid și de stat discută cu muncitorii, tehnicienii și inginerii, interesîndu-se de activitatea ce-o desfășoară, de viața și preocupările lor. Înalții oaspeți vizitează apoi cel mai nou cartier de locuințe din Brăila — microraionul «Hipodrom». Construcția acestuia a început în 1965. De atunci și pînă acum s-au mutat în modernele și frumoasele ansambluri de locuințe 20 000 de brăileni, a șaptea parte din populația orașului.

Oferind un buchet de flori tovarășului Nicolae Ceaușescu, o pionieră îi invită pe conducătorii iubiți să viziteze școala cartierului — o construcție nouă, ridicată o dată cu microraionul.

În continuare, mii de brăileni iau parte, pe faleza Dunării, la o însuflețită adunare populară. Aici, primit cu aplauze și urale prelungite, ia cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Apoi, pe Insula Mare a Brăilei, colț de țară îmbrățișat de apele Dunării, oferind imaginea unei profunde transformări înnoitoare, conducătorii de partid și de stat se întîlnesc cu hidroamelioratori, mecanizatori și alți specialiști în agricultură.

Popasul de două zile pe meleagurile dunărene a prilejuit întîlniri și convorbiri fructuoase cu muncitori, ingineri și tehnicieni din industrie, lucrători și specialiști din agricultură, cu intelectuali, cu numeroși cetățeni. Tovarășul Nicolae Ceaușescu și ceilalți conducători de partid și de stat au făcut organelor locale de partid și de stat recomandări referitoare la realizarea sarcinilor actuale și de perspectivă, economice și social-culturale, în scopul propășirii continue a celor două județe în contextul înfloririi întregii țări.

Pentru zilele de vacanță, vă recomandăm următoarele cărți, distinse recent cu

Premiul «ALBATROS»

planetă de adolescent
IULIU RAȚIU

Premiul «CRAVATA ROȘIE»

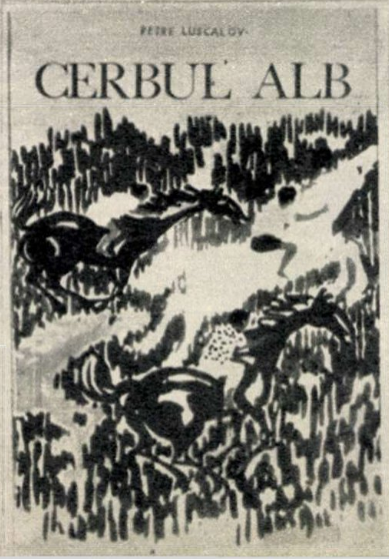

Premiul «CUTEZĂTORII»

TUDOR POPESCU
UN DAC LA ROMA

Premiul «ORIZONT»

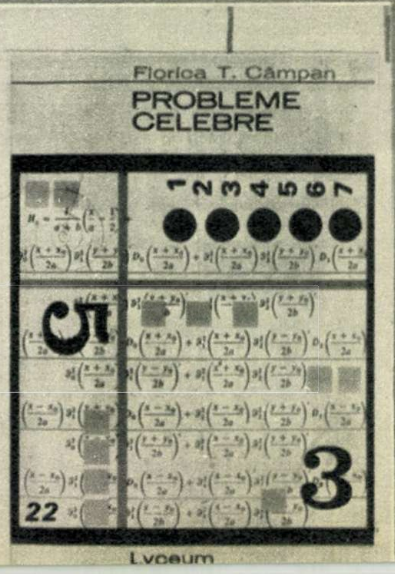

CONCURSUL VACANŢEI

CUPON NR. 9

Răspunsuri

1 ....

2 ....

3 ....

După ce aţi scris răspunsul pe cupon, decupaţi-l şi lipiţi-l pe fişa voastră de concurs, în căsuţa nr. 9.

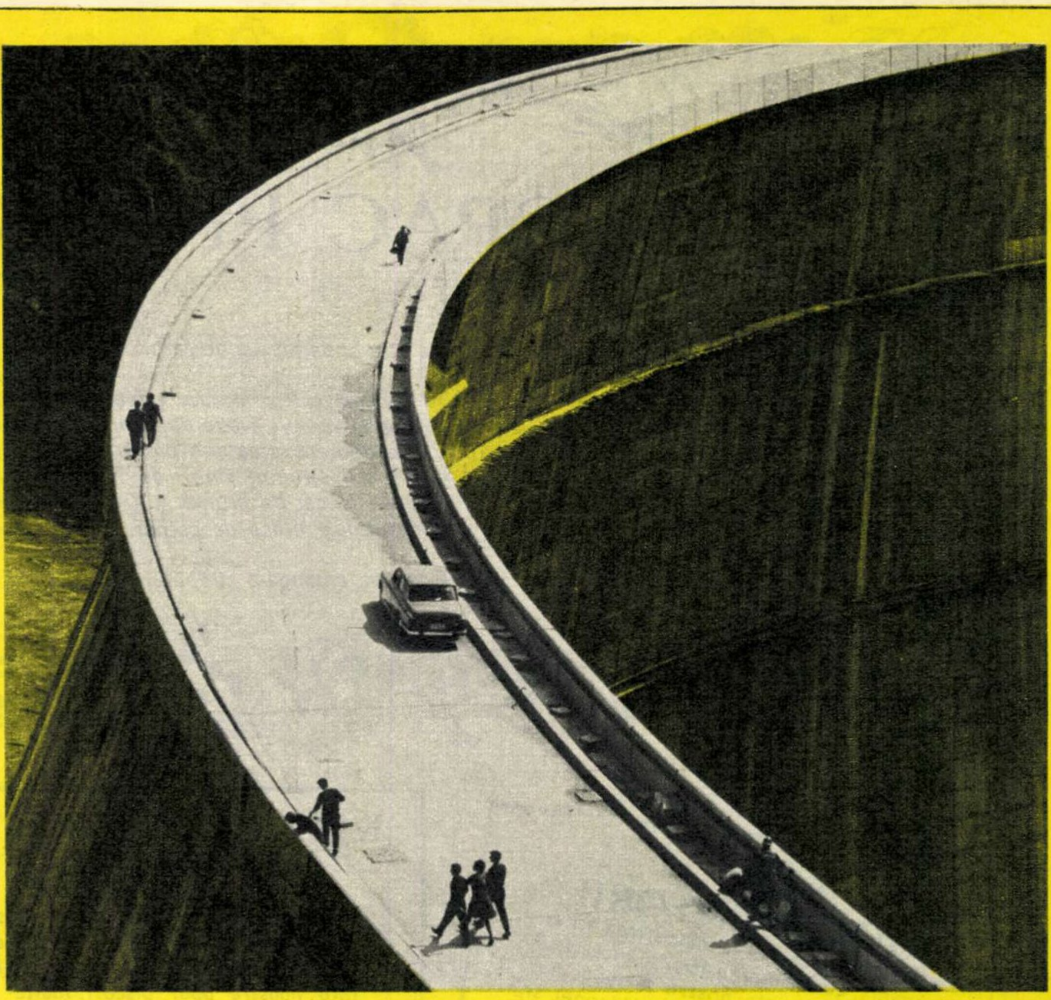

SERIA A IX-A

1. — Fotografia de mai sus, reprezentînd un detaliu dintr-o mare construcţie ridicată în anii noştri, a fost făcută dintr-un elicopter care zbura deasupra munţilor. Răspundeţi: care este numele acestei construcţii şi unde se află?

2. — La descoperirea lor, unele elemente chimice au primit numele unor celebri oameni de ştiinţă. Puteţi să ne citaţi numele a cinci asemenea elemente?

3. — Dintr-un carnet cu note de călătorie am desprins următorul pasaj:

«Şapte piscuri de peste 2 500 de metri — printre care şi cele mai înalte vîrfuri ale ţării — se succed ritmic. Dacă te hotărăşti să străbaţi tot traseul, de la un capăt la celălalt, ai nevoie de o săptămînă încheiată, în care mergi fără să cobori sub 2 000 de metri, mereu prin poezia aspră a steiurilor şi strungilor, a cascadelor şi circurilor glaciare».

Ştiţi care unitate de relief, din ţara noastră, corespunde cu descrierea de mai sus?

premiile Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, pe anul 1968:

Premiul «ORIZONT»

VICTOR KERNBACH
POVESTIRI CIUDATE
EDITURA TINERETULUI

Premiul «COSÎNZEANA»

CĂLIN GRUIA
Jucăuşul

Premiul «COSÎNZEANA»

FĂNUŞ NEAGU
Caii albi din oraşul Bucureşti

Menţiune specială a juriului pentru cea mai reuşită carte de debut.

MONICA PILLAT
CEI 13 ŞI MISTERUL

COPAC FRUMOS

de A.I. ZĂINESCU

E un copac frumos pămîntul țării.
În rădăcini sînt vuietele mării
Și-i delta ca o pasăre de-argint
La răsăritul soarelui, vîslind.

...Și soarele-n trei crengi de foc răsare.
O creangă e a munților și-mi pare,
Vioara codrilor de brad, rotundă,
Că mari bătăi de inimi o inundă
Și-i smulg adîncului încinse strune
De aur, și de fier, și de cărbune:

O creangă e a dealurilor plină
Și poartă ramuri zvelte de lumină.
Vin podgoreni la ea și-n ore grave
Culeg din struguri vinuri de Tîrnave
Și arde-un cer de brumă și de jar
În limpedele dulce de cotnar.

E-a treia creangă-a cîmpului și parcă
Grăbiții nori cu fulgere-o încarcă.
Prin trunchiul ei trec ploile și-n ropot
Albastre sună ca-n pereți de clopot
Pe cînd în jur aud cum ape — ape
Apleacă cerul spicelor, aproape
Și izvorăsc ogoarele în larg
Și lanurile cresc în dunga zării
Sub luna ca o pînză de catarg...

E un copac frumos pămîntul țării!

FRUMUSEȚEA VECHILOR CTITORII

Prima noastră vizită a fost la mănăstirea Văratec, apoi Agapia, construită în 1682 și pictată în secolul trecut, de marele nostru Grigorescu. De aici am pornit spre mănăstirile Voroneț și Humor, de unde autocarul ne-a dus la mănăstirea Arborea, întemeiată de hatmanul Luca Arbore. Spre seară am ajuns la mănăstirea Putna a cărei zidire a durat din anii 1466 pînă în 1470.

La Putna am înnoptat. Tot la Putna se află «Sala lui Eminescu» unde, în anul 1871, a avut loc, lîngă mormîntul lui Ștefan cel Mare, o întîlnire prilejuită de împlinirea a 400 de ani de la inaugurarea mănăstirii, la care au participat printre alții Ciprian Porumbescu, Mihail Kogălniceanu, Ioan Slavici și Mihai Eminescu.

Ziua următoare am vizitat orașul Suceava cu frumoasa mănăstire Sucevița. Drumul a continuat spre Iași, în care am intrat prin Aleea Păcurarilor, am vizitat apoi Copoul, oprindu-ne o clipă, sub teiul lui Eminescu. Expediția noastră s-a încheiat cu vizitarea mănăstirilor Golia și Trei Ierarhi.)

DUMITRIU ADRIAN
Șc. generală nr. 7-Brașov

LACUL CU COPACI PRĂBUȘIȚI

De la Gheorghieni, drumul lasă în urmă formele domoale ale munților acoperiți cu păduri pînă în vîrf și în fața noastră apar piscuri înalte și ascuțite pe care vegetația nu mai crește. Este zona obiectivului expediției noastre: Lacul Roșu. Lacul Roșu oglindește în apa lui cărămiziul rocilor din care sînt formați munții din jur, împrumutînd lacului numele și culoarea. Copacii care s-au prăbușit o dată cu terenul, atunci cînd s-a format lacul, apar la suprafață întocmai ca niște stîlpi de piatră puși de mîna omului. Și de jur-împrejur muntele Suhard. Frumusețea locurilor ne stimulează veselia și jocurile. Ne oprim la fiecare izvor care ne iese în cale. Și bem apă, cu toate că nu ne mai este de mult sete. Ne stropim unii pe alții... O colegă își pierde pălărioara, care este dusă cu repeziciune la vale, pe apă. Culegem flori și ne interesăm de roci pentru colecția ce-o vom face la întoarcere. Și totuși, gîndul meu se-ntoarce tot la lacul cu copaci prăbușiți... Ce lume misterioasă și gravă pare să ascundă povestea lacului!

NEȚEDU RODICA
Șc. generală nr. 118-Brașov

MUNȚII, PRIETENII MEI

Iubesc munții. Îi iubesc pentru că aici m-am născut. Pentru că am crescut aici, în munți și m-am jucat cu munții. Am privit soarele răsărind și apunînd după munți. I-am văzut luminați de lumina caldă a soarelui de vară și de lumina palidă a lunii și a stelelor. I-am văzut învăluiți în ceața albă și deasă care se ridică sau coboară ca un văl uriaș. I-am văzut brăzdați de șuvoaie care fugeau în jos spre vale cînd ploaia cădea în picuri mari și grele. I-am văzut îmbrăcați în blana albă de zăpadă, iarna, vara în cele mai felurite haine. Am urcat munții, am rîs cu munții și am cîntat cînd au cîntat și munții. M-am așezat jos la pămînt și am pus urechea pe pămînt ascultînd bătăile inimii munților. Toate acestea m-au făcut să-i iubesc și să-i socotesc cei mai buni prieteni ai mei.

BUTELANC MARIA
comuna Lupșa-Geamăna,
jud. Alba

Gabriela Slăvita, clasa a VII-a A, Școala generală nr. 15 din Brăila, a primit nenumărate scrisori de la copii din toate colțurile țării pentru poezia «Pacea», publicată în revista noastră nr. 18. Toți acești copii doresc s-o cunoască pe foarte tînăra poetă. Noi le îndeplinim dorința publicînd fotografia Gabrielei.

PORTRET ÎN LUT DE LA HOREZU

①

②

③

1. *Moment de lucru la cercul de olărit al Liceului din Horezu.*

2. *Pictate în motive populare specifice locului, produsele acestui străvechi meșteșug cîștigă în frumusețe.*

3. *Îți trebuie nu numai îndemînare, ci și răbdare, și migală dacă vrei ca lutul să te asculte...*

Dacă mă gîndesc bine, rîndurile acestea s-au născut din foarte lesne explicabila dorință de a-i mulțumi într-un fel lui Ion Popa pentru că, prin simpla sa existență, mi-a destrămat o imagine naivă, înlocuind-o cu alta nu numai reală, ci de rară, emoționantă poezie.

Păstrăm din copilărie — și nu fără motiv — impresia că olăritul, străvechiul meșteșug de a însufleți lutul, dăruindu-i inima vie a păsărilor ori candoarea, puritatea și suavitatea florilor, nu poate fi decît opera unor bărbați ajunși la vîrsta maturității, dacă nu chiar a senectutei. Artă milenară atît prin tradiție cît, poate mai ales, prin neostenita căutare a frumosului, olăritul mă însoțise cu o imagine din copilărie și pînă azi, reprezentîndu-mi-i pe meșterii săi drept niște ființe supranaturale, învestmîntate în pelerine țesute din fumul basmului, alchimiști și vrăjitori, cunoscînd și înțelegîndu-se în graiul vînatului și al fulgerelor, dar, mai presus de toate, ducînd fiecare dintre ei în spate o experiență multiseculară, aproape că-mi venea să cred că se născuseră de-a dreptul bătrîni și încărcați de înțelepciune.

Ei bine, și Ion Popa este olar. Și încă unul dintre cei ai căror artă poartă acea pecete a personalității făcînd ca minunile zămislite de ei să fie căutate tocmai pentru că au fost făcute de ei și nu de alții, cu alte cuvinte: caută «semnătura» lui, se vorbește nu doar despre oalele sale, ci și despre el — prestigiul său artistic, ori mai exact, ceea ce anunță încă de pe acum prestigiul său artistic de mîine, mărind valoarea obiectelor născute din lut, în hora roatei sale. Și Ion Popa este olar, dar un olar care încă n-a împlinit 14 ani, mărunțel și tirav, pe care, dacă nu l-aș fi văzut lucrînd, strîngînd în palme bucata de lut și prefăcînd-o, la sfîrșitul unui dans străvechi și uimitor, în trupul zvelt al unei căni menite să potolească setea oamenilor și a florilor, aș fi crezut că este unul dintre atîția copii ale căror mîini nu mai știu altceva decît să țină cartea și tocul. Horezean din moși-strămoși, adică băștinaș dintr-o asezare unde din vremi imemorabile lutul cîntă și spune povești și zboară și nu cunoaște uitarea și moartea, provenind dintr-o familie care deține taina olăritului, de asemenea, din vremi depărtate, Ion Popa, elevul din clasa a VIII-a și pionierul activînd la cercul de artă populară al școlii, condus de faimosul meșter Victor Ogrezeanu, este de pe acum un autentic făurar de frumusețe. Cu prilejul expoziției deschise la București, luna trecută, în cinstea Zilei pionierilor, Ion Popa nu numai că a expus cîteva farfurii splendide, dar a venit cu lut și unelte ca să arate vizitatorilor cum știe el să lucreze. Și primul vizitator a fost însuși tovarășul Nicolae Ceaușescu, sosind împreună cu conducătorii de partid și de stat, și oprindu-se îndelung lîngă roata lui Ion, îmbrățișîndu-l și urîndu-i flăcăului horezean sănătate și putere de muncă pentru a crea lucrări tot mai frumoase care să bucure ochiul și inima.

Am așezat, Ioane, pe masa mea ceașca și cocoșul lucrate de tine și de fiecare dată cînd le privesc, îmi pare că își schimbă culorile. Au, pe rînd, culori grave și vesele și blînde și dure și clare și stranii.

Pentru că sînt vii, Ioane, pentru că le-ai făcut vii.

Alexandru BOGDAN

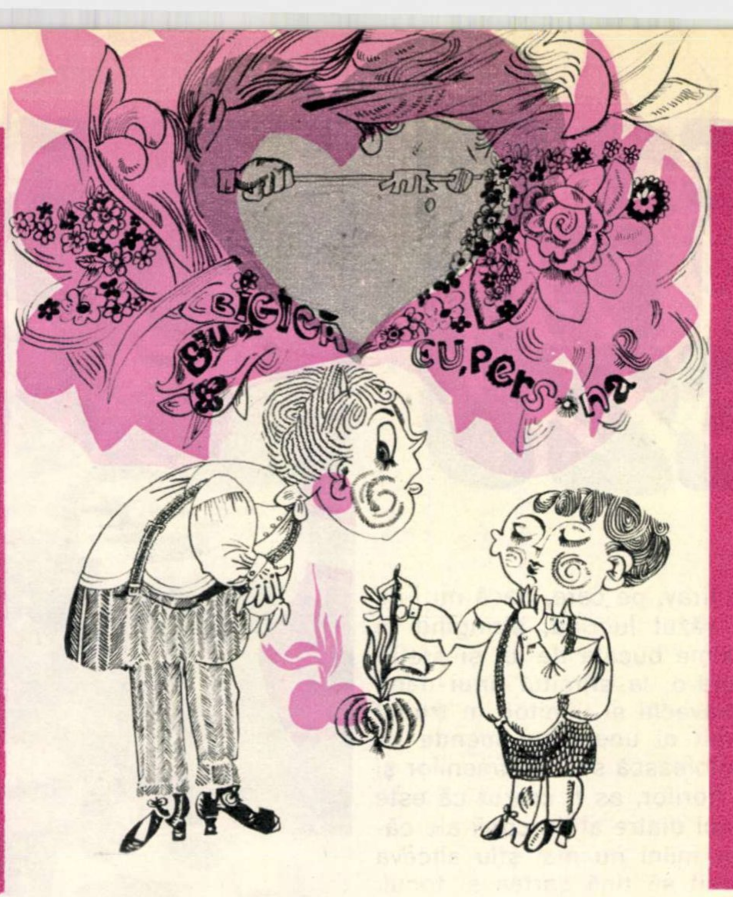

CAISE CU CEAPĂ

schiţă de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Dezastrul era pe cît de clar pe atît de ireparabil: uitase acasă merindea. Toată. El, personal, Bigică, pusese pachetul la răcoare, între geamuri, de cu seară şi... acolo rămăsese. Acum degeaba întorcea pe dos buzunarele rucsacului... Nu era să înghită lanterna sau haina de ploaie.

— Cauţi ceva?

— Hî? Nimic.

Buclucul aici era. El, personal, Bigică, n-avea decît să rabde, era vinovat în definitiv — dar Doru? În primul rînd că era musafirul lui, în al doilea rînd ce pretenţii puteai să ai de la el — trecuse de abia într-a patra — («ăsta o să înceapă acuş-acuş să-şi ceară biberonul»), în al treilea rînd cine dacă nu el, personal, Bigică, insistase să-l însoţească pe jos, peste deal, pînă la Musariu, la minele romane? Ar fi putut să se îndoape pe săturate la plecare, dar el, personal, Bigică, nu şi nu: «las' că frigem noi slănină, în pădure!» Ar fi putut foarte bine să plece amîndoi cu autobuzul dar el, personal, Bigică, venise cu ideea: «o luăm pe scurtătură, peste dealul Fetii, pe la Peştera Vălişoarei...»

Două ceasuri îi tot turuise gura arătîndu-i micuţului fiecare izvor şi cireş sălbatic, fiecare tufă de soc şi ciupercă, de parcă totul şi toate i-ar fi aparţinut lui, personal.

Se zărea laviţa de mesteacăn pe care avusese de gînd să-şi ospăteze musafirul, la umbră, lîngă izvorul pitit sub stînca înecată în muşchi umed şi gras. Şi mîncarea rămăsese acasă. Toată: plăcinte cu brînză, slănină, ceapă, caise... Numai de nu i-ar cere micuţul ceva de-ale gurii.

— Ziceai că frigem aici nişte slănină, vorbi în aceeaşi clipă băiatul.

— Ce, nu ţi-e bine? îl repezi speriat Bigică.

— De ce?

— Cum de ce? Ţi-o spun eu, personal, Bigică...

Într-adevăr, ceva trebuie să-i spună, să-i dea niscaiva explicaţii, dar ce? Doar n-o să-i spună că a lăsat mîncarea acasă, ca un bleg, între geamuri. Vorbi cu toată autoritatea.

— Ţi-o spun eu, personal, la drum mîncarea-i otravă. Făcu un gest ca de hara kiri şi rîse cu înţeles. Burta! Cele mai periculoase sînt plăcintele. Plăcintele cu brînză...

— Şi slănina?

— Oho!

— De ce?

— Cum de ce? Păi tu eşti încărcat acum cu bioxid de acid, habar n-ai tu ce-i aia, voi n-aţi învăţat, ţi-o spun eu, personal, slănina conţine o substanţă — ciclobarbital îi zice — care în combinaţie cu transpiraţia e nenorocire. Ce, vrei să te car în spinare?

Puştiul bombăni şi o luă înainte. În urmă, blestemînd, Bigică se gîndea: — «Măcar de-am ajunge în poiană. E acolo, de cum cobori, măcriş cît vezi cu ochii. Sînt şi mure de apă pe marginea văii»... Din clipa cînd ştia că uitase mîncarea acasă îl apucase parcă o slăbire. Privea cu furie cărarea ce şerpuia la deal, simţea că îi tremură genunchii şi dintr-o mie de fleacuri pe care le-ar fi spus altminteri, acum repeta în gînd un singur lucru:

— Măcar mălaiul cucului de s-ar fi copt.

Nu mai suiau. Din vîrful dealului Fetii vedeau orăşelul înghesuit parcă într-un lighean şi spintecat de Criş ca de o sabie puţin strîmbă. Totdeauna de aici, lui Bigică îi plăcea să-şi găsească strada apoi casa în vălmăşagul de uliţe şi construcţii. Acum însă se uita în zare cu ciudă. Acolo era casa, acolo erau geamurile, acolo era pachetul cu mîncarea.

— Nu mănînci? îl auzi din nou pe băieţaş.

— Eu? Ce, nu ţi-e bine? Ţi-am explicat odată: se face o reacţie antitifoparatifică, vai de burta ta...

Băiatul nu mai spuse nimic. De abia după vreo jumătate de ceas, în faţa unui desiş, întoarse capul:

— Şi acum încotro?

Într-adevăr, încotro? parcă drept înainte pînă la jnepeni. Sau ... la dreapta? Prin desiş nu se putea. Mai bine să se întoarcă niţel.

— Ocolim.

— Şi chiar matale nu ţi-e foame?

— Mie? Eu, personal, la drum sînt în stare să nu mănînc 48 de ore, nu ţi-am spus?

— Nimic-nimic? Nici o caisă?

— Caise? Păi tu ştii cîtă tinctură de bicarbonat conţine un milimetru patrat de caisă? Să-ţi explic eu, personal... Şi Bigică, leşinat de foame, vorbea. Vorbea într-una de teamă să nu-l audă cumva pe băieţaş scîncind. «Dă-mi atunci mie mîncarea!» Dar puştiul nu mai scotea un cuvînt. Şi bine făcea. Ar fi putut să-l întrebe: noi nu mai ajungem odată? Şi el, personal, Bigică, n-avea ce să-i răspundă. Se aflau pe o vale mocirloasă, mergeau-mergeau, parcă mai mult coborau, dar nici vorbă de Musariu, de minele romane...

Şi, deodată, Bigică rămase trăsnit. Se aflau la marginea orăşelului, chiar lîngă podul Crişului! Mai aveau vreo trei sute de paşi pînă... acasă.

Bigică simţi că renaşte, îi venea să chiuie şi începu să alerge:

— Va mînca, va mînca, va mînca, pachetul tot, cu toată mîncarea, opt plăcinte erau acolo, acolo între geamuri...

Bucătăria era închisă, dar Bigică ştia unde e cheia. Deschise uşa şi se repezi la fereastră. Între geamuri... nimic. Doar o muscă bîzîia stins, sleită de captivitate.

Pe pat, sfîrşit, Bigică gemea încetişor.

— Ce e, ţi-e rău? se sperie puştiul.

— Mi-e foameee, leşiiin... nu mai pooot...

— De ce nu mi-ai spus? Aveam pachetul la mine.

— Şi l-ai mîncat??

— Da... Mata ziceai că...

— Nenorocitule! Tot?

— A mai rămas nişte ceapă.

— Ad-o!

— Şi nişte caise...

— Adă-le!

Se auzea numai hăpăitul: o ceapă, o caisă. O caisă, o ceapă.

— Şi burta? îndrăzni băieţaşul.

— Aş, fleacuri, ţi-o spun eu, personal, Bigică, rîse băiatul şi începu să-i explice cu autoritate metabolismul caiselor şi cîte calorii conţine o foaie de ceapă şi tot alfabetul caloriilor din coaja de caise şi... cît de sănătos e un milimetru... patrat... de... de...

Şi, deodată, se opri strîmbindu-se şi duse fulgerător amîndouă mîinile la burtă.

— Ce ai? se sperie băieţaşul. Să-ţi dau un sulfatiazol? Am întotdeauna la mine.

Dar Bigică nu mai auzea nimic. Fugea, personal şi cît se poate de accelerat undeva, direct spre fundul curţii.

Băieţaşul se aşeză la masă. Pe colţul mesei, într-o sită, învelite într-un ştergar, plăcintele cu brînză încă mai erau calde.

desen de Clara SURUGIU

Cărți, autori și... premii

Recent a avut loc la redacția revistei «Cutezătorii» o întîlnire cu mai mulți dintre scriitorii distinși cu premiile Consiliului Național al Organizației Pionierilor pe anul 1968.

Din schimbul de opinii care a avut loc cu acest prilej, am reținut cîteva din «secretele» cărților premiate, precum și unele dintre preocupările actuale ale autorilor respectivi, scriitori bine cunoscuți și îndrăgiți de voi.

Printre primii înscriși la cuvînt, prof. univ. **FLORICA T. CÂMPAN,** a ținut să spună:

— Mi-am cunoscut eroii cărții încă de pe cînd eram profesoară de liceu. Aveau vîrsta cutezătorilor. Am observat că problemele celebre din istoria matematicii trezesc în ei aceeași curiozitate, ba chiar aceeași vibrantă emoție ca și poveștile din «1001 de nopți» Pentru ei am scris «Probleme celebre», această primă carte a mea. Vor urma altele. Vreau cu orice chip să-i fac pe toți tinerii mei prieteni să înțeleagă că matematica nu este o sperietoare.

MONICA PILLAT, care cu puțini ani în urmă era încă pionieră, este la prima carte, dar nu și la primele emoții de scriitor. Poeziile ei au apărut în publicațiile pentru copii, pe cînd era de vîrsta cititorilor noștri. Ea ne-a făcut următoarea mărturisire: Cum am scris cartea «Cei 13 și misterul»? A fost ca o aventură, o aventură a cunoașterii. De la capitol la capitol nu știam ce se va întîmpla. Îmi descopeream eroii pe moment ce scriam și mi se părea că ei sînt aceia care mă trag într-o direcție sau alta. M-am bucurat însă cînd, citindu-le copiilor, ei s-au recunoscut în feluritele atitudini ale personajelor mele. Despre lucrările de viitor nu știu încă nimic. Deocamdată îmi păstrez emoțiile legate de apariția primului meu volum și al premiului primit.

«Caii albi din orașul București» este un joc — dar nu un simplu joc, unul pe care să-l uiți cînd timpul îți fură vîrsta zmeielor și a șotronului. Este un superb joc al fiecăruia dintre noi, indiferent de vîrstă, un fel de «mingea la perete» sau «prinsa» cu propria copilărie.

Fănuș Neagu a fost un strașnic copil. Aproape că, citindu-i această carte, visez din ce în ce mai puțin să mai pot urca în podul unde am lăsat, cu aripile jumulite, hulubii vîrstei mele de aur și doresc, măcar pentru o clipă, să fiu copilul Fănuș.

«Caii albi din orașul București» este cel mai frumos cîntec pe care l-a scris Fănuș, orchestrîndu-l pentru muzicuță de gură, fluier de cireș și orchestră simfonică.

Scriu aceste rînduri ca să-i mulțumesc că de cîte ori deschid cartea lui, cîntecul acesta mă ia cu el și mă duce... o, ce fericit aș fi dacă aș ști unde, pentru că aș învăța drumul și m-aș reîntoarce de cîte ori m-aș simți trist și singur.

Octav **PANCU-IAȘI**

IULIU RAȚIU

PETRE LUSCALOV

TUDOR POPESCU

FL. T. CÎMPAN

VICTOR KERNBACH

CĂLIN GRUIA

FĂNUȘ NEAGU

MONICA PILLAT

A luat apoi cuvîntul **IULIU RAȚIU:**

Personajul principal din cartea mea «Planetă de adolescent» este Șerban, dar conflictul cel mai ascuțit evoluează în jurul unui băiat oarecare, Tudorel. L-am întîlnit pe acest foarte tînăr erou al cărții mele, în viață. Este fiul unui acordor de piane. Pentru acest meșteșug, trebuie să ai o ureche foarte bună, de aceea tatăl său, care își pierduse sensibilitatea auzului, și-a luat drept ajutor fiul. L-am cunoscut pe Tudorel și el m-a determinat să povestesc despre «vîrsta de graniță» care este adolescența. În cartea mea am lăsat multe ferestre deschise asupra gîndurilor, idealurilor, frămîntărilor adolescentului. De aceea am scris o a doua carte, «La revedere, Făt-Frumos». Și totuși, pentru mine, adolescența rămîne o carte la care am scris abia prima pagină. Mai sînt atîtea...

La rîndul său **TUDOR POPESCU a spus:**

— Cînd scriam cartea «Un dac la Roma» mi se întîmpla uneori ca un episod, o idee, un personaj să mă urmărească ceasuri întregi. Nu mă puteam elibera decît după ce începeam să scriu. Intr-o zi, aflîndu-mă în documentare printre ruinele vechii Grădiște, pe urmele cetăților dacice, mi se părea că văd cu ochii minții cum se desfășoară viața locuitorilor, cu grijile și bucuriile de fiecare zi. Povestesc toate acestea deoarece am trăit cu mare intensitate scrierea acestei cărți. Lucrez acum la cartea a doua, în care reiau personajele primei. Vreau să evoc viața daco-romanilor în momentul cînd se apropiau de graniță popoarele migratoare.

VICTOR KERNBACH:

— Autorul de literatură științifico-fantastică, e, după părerea mea, un moralist modern. Dacă, dintre cititorii de toate vîrstele, cărțile lui atrag mai ales pe tineri, este pentru că în primul rînd lor li se deschide, în anticipații, poarta unei lumi cu un mister care se poate dezlega. Cum se va comporta omul în contextul unei lumi cibernetice sau al unei lumi cu altfel de ființe raționale, cum va explora el lumile viitorului, iată întrebări de la care pornește fantastul, numit de mine moralist modern. Ce mai scriu? Aproape am terminat, după 15 ani de muncă, un eseu care se va numi «Enigmele miturilor astrale», unde am încercat să recompun din mituri și monumente enigmatice străvechi, istoria uitată a omenirii, momentul contactului dintre oameni și alte ființe din cosmos, care s-a produs probabil în momentul «potopului».

În încheierea discuțiilor **CĂLIN GRUIA a precizat:**

— Îmi iubesc cititorii și am încredere în capacitatea lor de înțelegere. Știu că le place să descopere în fiecare povestire un miez. «Jucăușul» cuprinde povestiri pe care le-am scris de-a lungul anilor și în care am căutat să pun miezul despre care vorbeam mai sus. Cartea mea cea mai dragă, «Fantezii», se află acum la Editura tineretului. Nu știu cît o să placă. Eu însă am căutat să găsesc pentru eroii cărții cele mai neprevăzute situații. «Domnița de rouă», de pildă, este un basm care sper să încînte prin fantezie.

PETRE LUSCALOV, care nu a putut participa la această discuție, a ținut să transmită:

— Deși au trecut mulți ani de cînd am scris «Nufărul roșu», am rămas mereu vrăjit de cercul de prospețime și frumusețe al copilăriei, de eroii mei, pionieri. Privesc mereu lumea cu ochiul copilului cu cravata roșie la gît, și-o transcriu mereu pentru mine și pentru el. Aș vrea să cred că romanul «Ostrovul lupilor» pe care cititorii mei îl cunosc din paginile revistei «Cutezătorii», va fi o nouă mărturie a credinței mele că pot aduce o cît de modestă contribuție la formarea trăsăturilor nobile ale omului comunist.

Discuții consemnate
de B. CARAGIALE

ÎN SAVANA AFRICANA

Text: AUREL LECCA

Desene: ION STENDL

Dimitrie Ghica-Comănești, însoțit de fiul său Nicolaie, un băiețandru în acel timp, a întreprins între anii 1895—1896 o expediție în «Cornul oriental al Africii» — teritoriu ce corespunde Etiopiei și Somaliei de astăzi.

Cei doi exploratori români au făcut numeroase ridicări topografice, cartînd zonele străbătute. Observațiile meteorologice, notele de drum în care se vădește preocuparea permanentă de a studia și înțelege viața băștinașilor au adus prețioase cunoștințe asupra acestor ținuturi. Multe dintre trofeele de vînătoare ale expediției au fost dăruite de Ghica-Comănești Muzeului de istorie naturală, al cărui director era în acea vreme biologul Grigore Antipa.

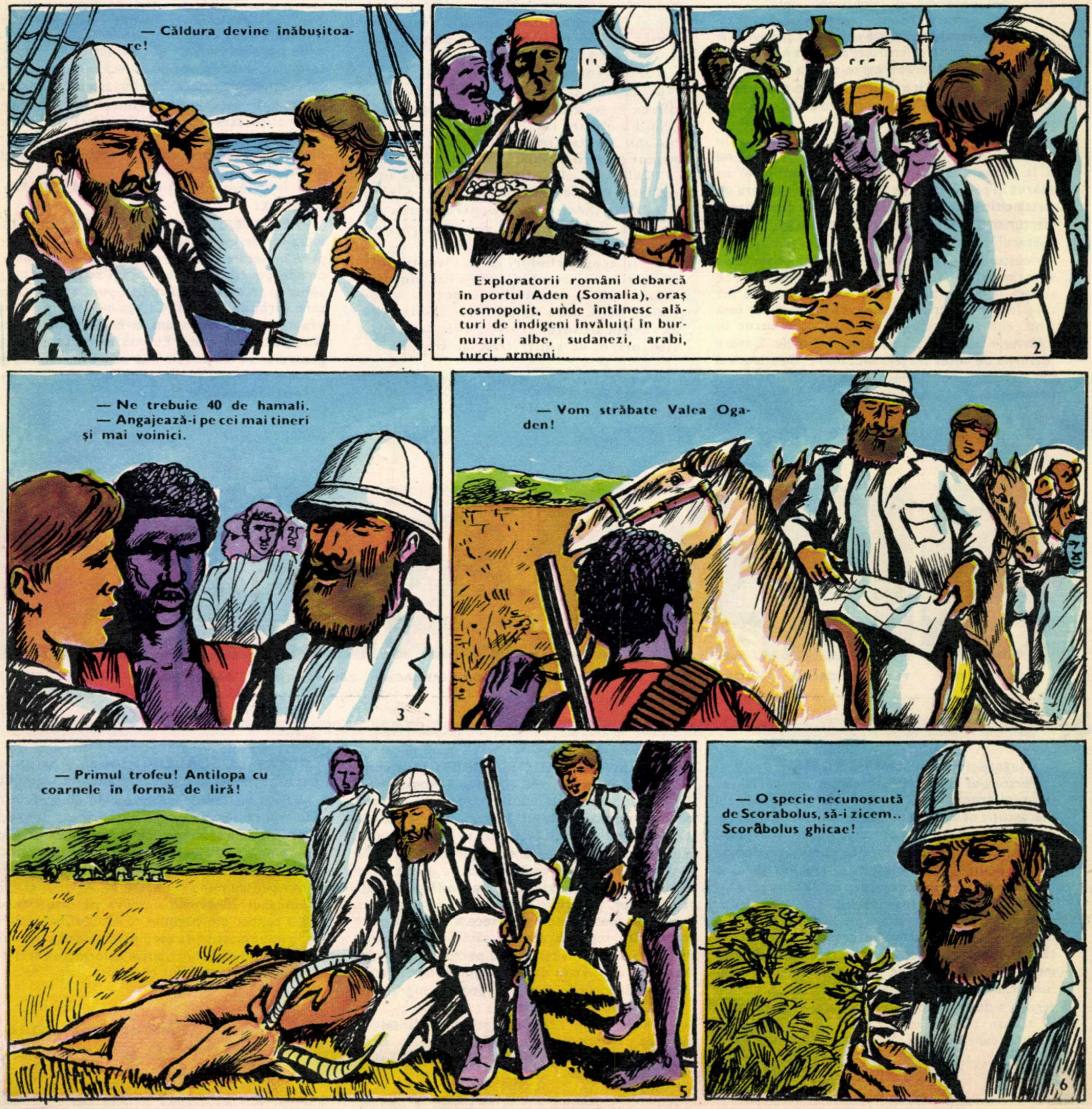
— Căldura devine înăbușitoare!
1
Exploratorii români debarcă în portul Aden (Somalia), oraș cosmopolit, unde întîlnesc alături de indigeni învăluiți în burnuzuri albe, sudanezi, arabi, turci, armeni...
2
— Ne trebuie 40 de hamali.
— Angajează-i pe cei mai tineri și mai voinici.
3
— Vom străbate Valea Ogaden!
4
— Primul trofeu! Antilopa cu coarnele în formă de liră!
5
— O specie necunoscută de Scorabolus, să-i zicem.. Scorâbolus ghicae!
6

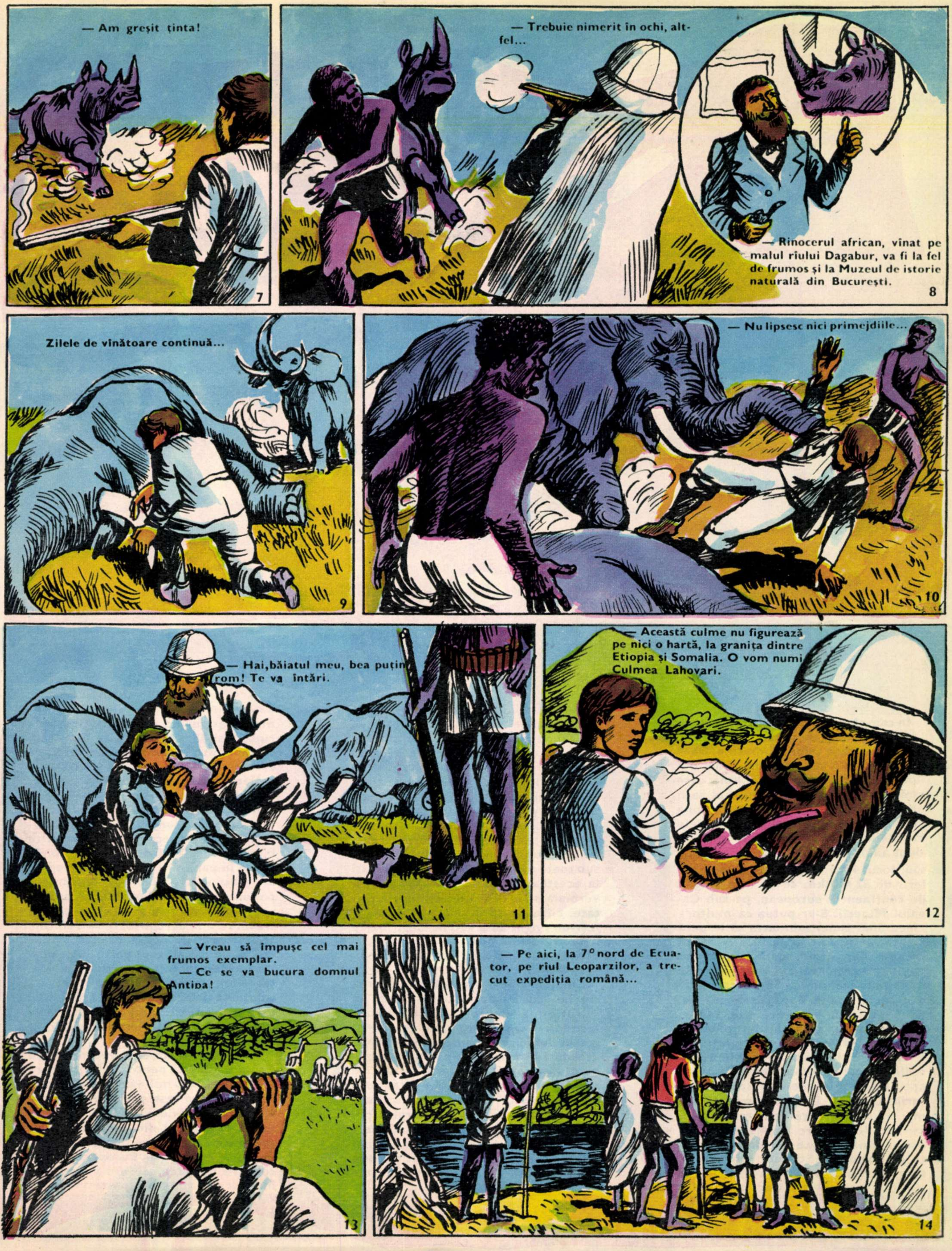
— Am greșit ținta!
7
— Trebuie nimerit în ochi, altfel...
— Rinocerul african, vînat pe malul rîului Dagabur, va fi la fel de frumos și la Muzeul de istorie naturală din București.
8
Zilele de vînătoare continuă...
9
— Nu lipsesc nici primejdiile...
10
— Hai, băiatul meu, bea puțin rom! Te va întări.
11
— Această culme nu figurează pe nici o hartă, la granița dintre Etiopia și Somalia. O vom numi Culmea Lahovari.
12
— Vreau să împușc cel mai frumos exemplar.
— Ce se va bucura domnul Antipa!
13
— Pe aici, la 7° nord de Ecuator, pe rîul Leoparzilor, a trecut expediția română...
14

RECORD SUB MARE

În campionatul mondial al tunelurilor, performanțele subalpine încep să pălească în fața celor submarine. Dacă la ora actuală cel mai lung tunel din lume este Simplonul (19,823 km), care străbate Alpii, nu peste mult el va fi net depășit de tunelul submarin, lung de 35 de km, care va lega insulele Hokkaido și Hondo, din Japonia, iar după anul 1975 acesta va ceda, la rîndul său, locul întîi în favoarea dublei galerii de 52,450 km ce va lega Anglia de continentul european, pe sub Canalul Mînecii. S-ar putea ca multora ideea unui tunel submarin să le pară bizară: ce nevoie ar fi de o legătură pe sub mare, cînd toată lumea știe că, în general, traficul maritim este mult mai economic? Să fie vorba de o deșartă goană după performanțe, de o gratuită întrecere sportivă?

Construirea grandiosului tunel al Canalului Mînecii dovedește, dimpotrivă, că utilitatea unor asemenea realizări este indiscutabilă. Fîșia de ape de 32 km lățime ce desparte porturile Calais și Dover reprezintă cea mai mare frontieră comercială a lumii: traficul dintre Anglia și Europa occidentală întrece de două ori întregul export al Statelor Unite și va spori probabil de cîteva ori pînă la sfîrșitul acestui veac. Dacă astăzi sînt transbordate peste Canalul Mînecii 80 000 de autovehicule anual, pînă în 1975 această cifră va crește de zece ori. Una este transportul maritim în general și cu totul altceva reprezintă traversarea acestui canal, care nu e numai o punte între arhipelagul britanic și continent, dar și una dintre cele mai circulate strîmtori, străbătută zilnic, în medie, de 500 de nave sub toate pavilioanele lumii. Adăugați la acestea desele furtuni, ceața proverbială ce acoperă uneori apele agitate, cifra de 35 de ciocniri de nave într-un singur an și veți înțelege foarte bine că dorința de a simți permanent uscatul sub picioare este perfect îndreptățită.

Cînd, în 1964, s-a hotărît legarea Angliei cu Europa, au fost puse în discuție mai multe variante ale proiectului. Construirea unui pod ar fi costat dublu cît un tunel, ar fi solicitat acorduri internaționale pentru reglementarea navigației prin canal pe timpul execuției și ar fi ridicat probleme tehnice de mare dificultate (de pildă construirea picioarelor podului în ape adînci de 60 m). O dată construit, podul lung de 34 km, avînd 140 picioare din beton armat așezate la intervale de 225 m (și zece intervale de 441 m pentru trecerea vaselor mari), asigurînd simultan circulația rutieră și de cale ferată, ar fi prezentat anumite inconveniente: sursă de accidente pentru navigație, circulația rutieră pe ceață imposibilă etc. O combinație între pod și tunel ar fi avut aproape aceleași dezavantaje, iar varianta construirii unui tunel rutier era și ea neconvenabilă datorită blocării circulației de către vehiculele aflate în pană și a dificultăților legate de evacuarea gazelor de eșapament pe toată lungimea tunelului. A apărut și propunerea de a se recurge pentru traversare la aeroglisoare — vehicule zburătoare, pe pernă de aer — dar costul ridicat al celor peste 50 de aparate necesare, întreținerea și exploatarea lor scumpă a făcut ca și această soluție să fie evitată. S-a ales proiectul care prevedea forarea unui tunel de cale ferată, ale cărui caracteristici le puteți găsi alăturat.

Ce foloase aduce de fapt tunelul sub Canalul Mînecii, pentru a căror forare se vor excava 15 milioane mc de calcar, adică de vreo șase ori cît reprezintă volumul piramidei lui Keops? Mai întîi că un turist din Glasgow, să zicem, va putea ajunge la Marsilia, sau în orice alt colț al Europei, fără să coboare din tren sau din automobil, întrucît și automobilele vor trece prin

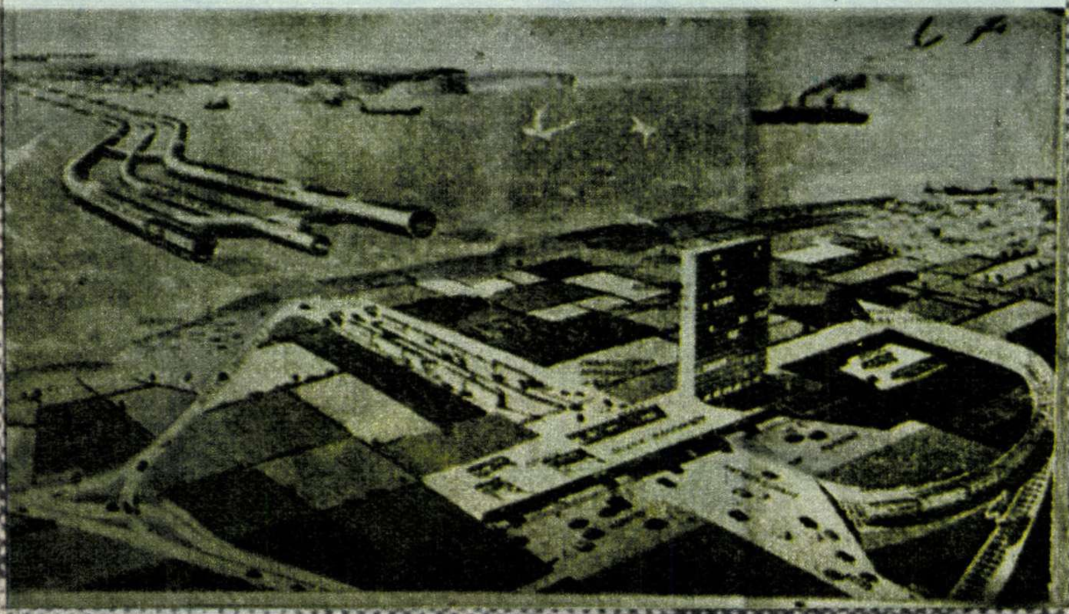

Așa va arăta (în 1975?) intrarea în cel mai lung tunel submarin.

tunel, încărcate pe platforme speciale de cale ferată. Apoi, că drumul cu trenul de la Paris la Londra, azi de 7 ore și 20 minute, se va reduce la numai 4 ore și 20 minute. Costul traversării unui automobil cu trei persoane va scădea la un sfert din prețul actual, astfel încît numai turiștii englezi vor economisi, în primii 16 ani, aproximativ 50 de milioane de lire sterline. În sfîrșit, adăugîndu-se traversării maritime a Canalului Mînecii și nicidecum înlocuind-o, construirea tunelului va permite să se facă față cu succes creșterii accelerate a traficului de persoane, vehicule și mărfuri între Europa și Anglia, care, la drept vorbind, va înceta să mai fie o insulă.

Cunoscînd amînările prin care a trecut construirea tunelului, multă lume se întreabă la ce vom asista mai întîi: la trecerea primului tren prin tunel, sau la prima debarcare în Lună? Oricum, era tunelelor submarine, inaugurată în Japonia, e în plină efervescență: se și vorbește de subtraversarea Gibraltarului sau Bosforului și nu e exclus ca, la fel cum se întîmplă cu Canalul Mînecii, și asemenea proiecte să devină într-o zi realitate.

Arh. GH. SĂSĂRMAN

SCURT ISTORIC

1751 — *Proiectul unui tunel sub Canalul Mînecii, conceput de geologul francez* Desmont, *este premiat de Academia din Amiens.*

1802 — *Inginerul* Albert Mathieu *prezintă împăratului Napoleon I Bonaparte proiectul unui tunel destinat circulației trăsurilor.*

1856 — *Sînt publicate date referitor la un tunel de cale ferată lung de 100 000 de picioare, scufundat pe fundul Canalului Mînecii (proiectul d-lui* de la Haye).

1869 — *Sînt elaborate primele planuri amănunțite ale tunelului.*

1872 — *Ia ființă, în Anglia, «Societatea tunelului Canalului».*

1875 — *Este semnată prima convenție anglo-franceză privind construirea unui tunel sub Canalul Mînecii.*

1878 — *Primele săpături experimentale; se încheie un protocol, urmînd să servească drept bază pentru un viitor acord.*

1882 — *Sînt forate două tunele — pilot: unul —, lung de 1 823 m și cu diametrul de 2 m, cel de al doilea lung de 120 m.*

1957 — *Ia ființă Grupul de studii franco-anglo-american numit «The Channel tunnel study group».*

1960 — *Raportul grupului de studii.*

1963 — *Raportul grupului oficial de lucru anglo-francez.*

1964 — *Tratativele anglo-franceze se încheie cu hotărîrea de principiu de a se aproba construirea tunelului.*

1964—65 — *Prospecțiunile geologice confirmă avantajele unui tunel submarin forat.*

1966 — *Este încheiat acordul definitiv.*

1967—68 — *Dezbateri pentru desemnarea grupului financiar care urmează să execute lucrarea.*

1970 — *Începerea execuției (după unele surse — 1971).*

1977 — *Darea în folosință a tunelului (după unele surse, 1976 și chiar 1975).*

DESPRE PROIECT

— **Puncte terminus:** în Anglia: la 14 km de coastă, lîngă Dover, între Folkestone și Ashford; în Franța: la 5 km de coastă. la Sangatte. lîngă Calais.

— **Lungimea totală:** între punctele terminus 69 450 m; tunelul propriu-zis va avea 52 450 m. dintre care 36 040 m sub fundul Canalului Mînecii. la 50 m adîncime.

— **Alcătuire generală:** două galerii de cale ferată. cu circulație în sens unic și diametrul de 6.5 m. depărtare la 30 m; între acestea. o galerie de serviciu. pentru instalații și întreținere. cu diametrul de 3.3 m. avînd la fiecare 250 m legături cu galeriile principale; două galerii anexe. pentru drenajul apei. la capete.

— **Mod de funcționare:** garniturile de cale ferată de trei tipuri (pentru transportul automobilelor. cu pasagerii lor cu tot. pentru persoane și pentru mărfuri) se vor deplasa cu tracțiune electrică. asigurată de locomotive de producție franceză tip BB 16 000. de 4 900 CP.

— **Trafic probabil:** în 1980: 1.26 milioane vehicule. 3.7 milioane pasageri. 4 milioane tone de mărfuri; în anul 2000: 3.7 milioane vehicule. 4.6 milioane pasageri.

— **Trafic maxim (teoretic):** 4 500 vehicule și 3—4 garnituri de persoane pe oră într-un singur sens.

— **Durata traversării:** 45 de minute. dintre care 20 de minute reprezintă îmbarcarea și formalitățile de vamă; viteza trenurilor va fi de 112 și 148 km pe oră.

— **Execuția lucrării:** începînd simultan la ambele capete. va dura 5 ani, forajul înaintînd cu 450—550 m pe lună; roca forată. amestecată cu apă. va fi pompată și evacuată spre fundul mării; betonul va fi injectat în cofraje metalice. folosindu-se aer comprimat.

— **Costul total al lucrărilor:** nefixat încă definitiv. se va apropia de 3 miliarde de franci (sau peste 250 milioane lire sterline); recuperarea investițiilor se va face. probabil, în circa 30 de ani.

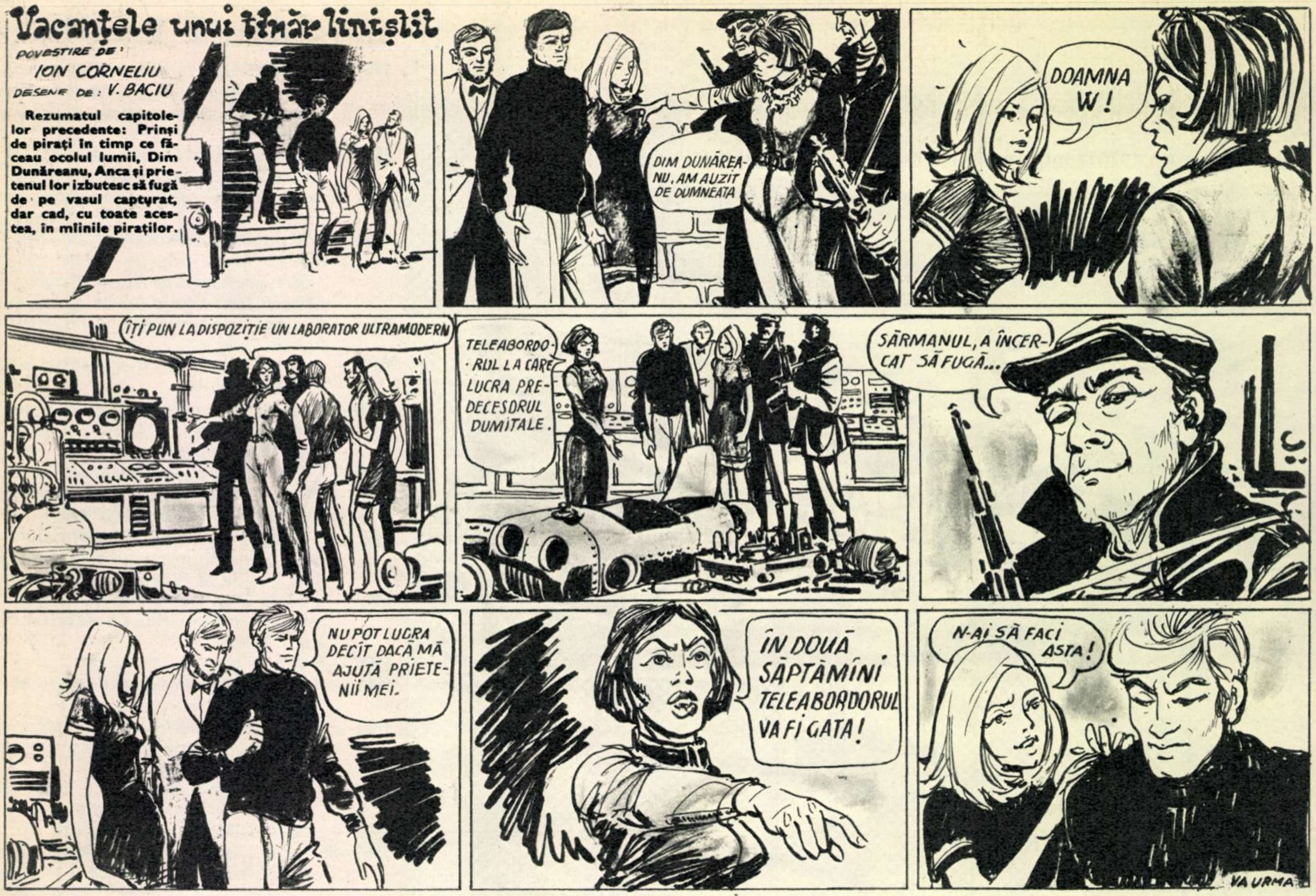

Vacanțele unui tînăr liniștit

POVESTIRE DE:
ION CORNELIU
DESENE DE: V. BACIU

Rezumatul capitolelor precedente: Prinși de pirați în timp ce făceau ocolul lumii, Dim Dunăreanu, Anca și prietenul lor izbutesc să fugă de pe vasul capturat, dar cad, cu toate acestea, în mîinile piraților.

DIM DUNĂREANU, AM AUZIT DE DUMNEATA
DOAMNA W!
ÎȚI PUN LA DISPOZIȚIE UN LABORATOR ULTRAMODERN
TELEABORDORUL LA CARE LUCRA PREDECESORUL DUMITALE.
SĂRMANUL, A ÎNCERCAT SĂ FUGĂ...
NU POT LUCRA DECÎT DACĂ MĂ AJUTĂ PRIETENII MEI.
ÎN DOUĂ SĂPTĂMÎNI TELEABORDORUL VA FI GATA!
N-AI SĂ FACI ASTA!
VA URMA

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Scatiul coborî cu o agilitate de pisică scările vasului și ținîndu-se cu o mînă de bara de fier, rămase spînzurat deasupra apei, cu cealaltă mînă întinsă spre băiețelul cu ochii verzi și somnoroși, care acum era aproape.

— Noroc, Scatiule, strigă vesel Babușcă, sărind din apă și prinzînd mîna acestuia din zbor. Iată-mă, am sosit!

Încordîndu-se puternic, Scatiul îl trase pe Babușcă din apă. Peste cîteva clipe cei doi băieți urcau veseli scara sub privirile curioase ale pasagerilor. Cu toate mașinile în mișcare, vasul spintecа zgomotos apele fluviului.

— Am aflat că pleci din oraș să-l vezi pe Spic, îi spunea Scatiului cu o însuflețire neobișnuită pentru el, Babușcă. Uff! Ce-am alergat, adăugă el, încercînd să-și desfacă cureaua care îi ținea hainele fixate pe cap. Cît pe-aici să pierd vaporul.

— Ai stat ascuns în baltă? îl întrebă Scatiul, cu o ușoară admirație în glas.

Babușcă, sărind cînd într-un picior, cînd în celălalt, își încălța sandalele și își trăgea pantalonii, povestindu-i Scatiului peripețiile prin care trecuse, în timp ce «Șoimul» — în huruitul puternic al mașinilor, șerpuia mereu, prin cotloanele fluviului, ce se pierdeau mereu, în inima pădurilor de sălcii. Ajunși la «Cotul Pisicii» cei doi băieți amuțiră. Prin fața vasului defila acum, într-o tăcere mormîntală, șlepul aplecat ușor pe bancul de nisip pe care eșuase. Din coșul înalt de tablă neagră nu mai ieșea fum. Puntea arsă și decolorată de soare era pustie. Cîțiva pescăruși se roteau deasupra catargului, într-un vîrtej de țipete ascuțite. Șlepul părea părăsit. Peste cîtva timp, el rămase în urmă și se pierdu încet, încet într-o perdea de aburi, după un cot al Dunării.

• OSTROVUL LUPILOR • 170

— Trebuie să-l găsim pe nenea Vlad și să-i spunem toată povestea cu marinarul și elicopterul, îi șopti Scatiul lui Babușcă. Oare o ști și el că nenea Panait este «Rîma de Mare»?

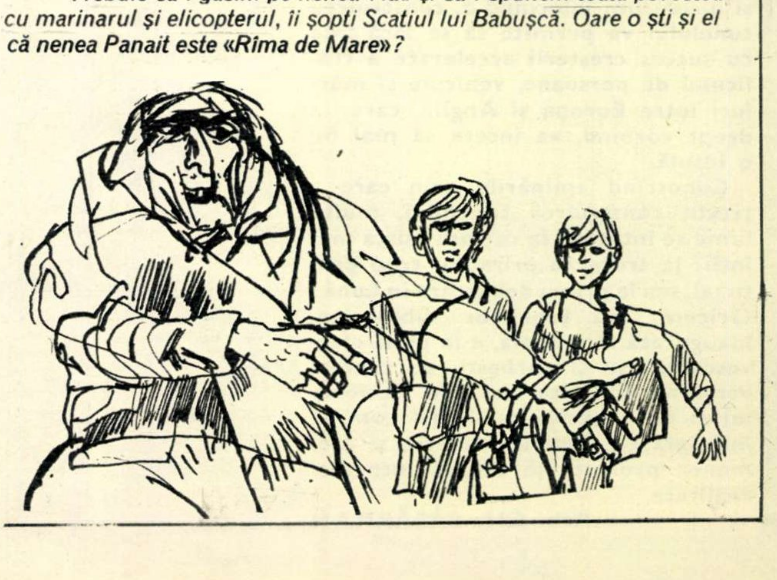

ALARMA PRINTRE ...PEȘTI

În acest ungher de împărăție a apelor, la Ostrov, au sosit din Maramureș și Moldova, din Banat și Transilvania, din Oltenia și Argeș, de pe toate plaiurile țării, numeroși pionieri, cei mai buni și mai pasionați pescari amatori. Au venit să petreacă aici cîteva zile de vacanță și să se întreacă într-unul din cele mai vechi și mai frumoase sporturi: pescuitul. Și-au ales loc de tabără în preajma ruinelor cetății Păcuiu lui Soare, unde pe un catarg au înălțat drapelul tricolor al țării, și-au instalat corturile, apoi au pornit în căutarea celor mai bune locuri de pescuit. Se aflau pe un pămînt pe care l-au călcat în lung și-n lat, cîteva zile, nu numai cu pasiunea pescarilor amatori, ci și cu cea de geografi, geologi și arheologi.

După o zi de pregătiri, de festivități, de veselie, și după o noapte de odihnă în îmbrățișarea aerului purificat de răcoarea fluviului, în zori, a început concursul. Emoționați, micii pescari și-au instalat mulinetele, firele subțiri de nailon, trestiile, au fiert mămăliga pentru vad, și-au controlat cutițele cu momeli și tăria cîrligelor. Semnalul a fost dat. Și în clipa aceea aproape o sută de undițe au lovit luciul apei. Încordare, așteptare... Unii însă parcă au venit cu norocul în buzunare. Doar după cîteva clipe, Dan Marin din Timișoara a scos mai întîi un biban, apoi o plătică. După el, Marin Vîlceanu a prins un crap, iar Iuliu Karlo din Covasna a-nceput să se «profileze» pe roșioare și plătici, pe care le scotea ca pe... bandă rulantă (într-o oră a prins vreo 20). Gabriel Dimitrescu din Călărași se ținea la un pas de el. Dar surpriza cea mare era s-o furnizeze Mihai Gropșanu din Brașov, căruia un crap mare, mare de tot, i-a... rupt undița. L-au răzbunat colegii lui din județ, care au scos cîțiva... somnișori.

S-a prins mult pește. Și tot a intrat pe mîna «bucătarilor», care l-au transformat pe loc în saramură și borș pescăresc, din care s-au înfruptat cu toții, pe săturate. Atît cei mai dibaci, cîștigătorii concursului (locul I — ION BURTILĂ, din Ostrov; locul 2 DORU ROGOBETE, din Timișoara; locul 3 — DEZIDERIU DOMBI din Covasna. Pe echipe Timișoara a cucerit locul 1, Covasna locul 2, iar Constanța locul 3), cît și cei cărora norocul le-a zîmbit mai puțin.

Au fost trei zile frumoase petrecute la Ostrov. Drept care concurenții și-au făgăduit, la plecare, să se reîntîlnească tot aici și în vara viitoare.

Mihai GAVRIL

• OSTROVUL LUPILOR • 171

Babușcă își aruncă cu băgare de seamă privirea în jur, și-apoi răspunse ridicînd din umeri:

— Știu eu? Dar să fim cu ochii în patru, or fi pe urmele noastre. L-ai văzut pe cel cu ochelari negri, colo, pe puntea de sus?

Scatiul privi pieziș în sus, cu coada ochiului. Într-adevăr, pe puntea de sus, sub prelata care se zbătea în vînt deasupra lui, stătea un individ rezemat îngîndurat de balustradă, privind spre cei doi băieți prin ochelarii lui negri.

La un semn al Scatiului, băieții schimbară vorba. Peste două ore «Șoimul» intra în port, lunecînd lin spre debarcader, de-a lungul cheiului de piatră.

— Uite și barca noastră! strigă bucuros Scatiul, arătîndu-i lui Babușcă o barcă singuratică, legată de mal, ce se legăna puternic în talazurile

• OSTROVUL LUPILOR • 172

stîrnite de vapor. Cu o izbitură surdă și puternică, «Șoimul» atinse debarcaderul și se opri. Marinarii coborîră puntea. Curînd după aceea, Scatiul și Babușcă coborau de pe vas, printre pasagerii care se înghesuiau spre ieșire, tîrîndu-și bagajele, ciocnindu-se unii de alții, strigîndu-și rudele și prietenii care îi așteptau pe chei. Abia reușiră cei doi băieți să pună piciorul pe uscat, cînd o bătrînică, cu ochii albaștri și păr alb, abia trăgîndu-și răsuflarea sub greutatea unei valize uriașe, îi opri și li se adresă cu un glas rugător:

— Ia stați, feții mei. Nu vreți să m-ajutați și pe mine, că-s bătrînă, să duc valiza asta pînă acasă? Stau colea, aproape, maică, la doi pași. Vă rog frumos, băieți.

Scatiul privi lung spre Babușcă.

— Mai e vorbă, mormăi Babușcă, care între timp își căpătase aerul lui somnoros. Încotro s-o ducem, mătușică?

Călăuziți de bătrînică, care mergea acum șchiopătînd ușor de un picior, pe lespezile grele ale cheiului de piatră, arse de soare, cei doi băieți veneau în urma ei, ținînd amîndoi uriașa valiză.

În curînd părăsiră portul și după ce străbătură cîteva străzi, bătrînica pătrunse într-o uliță dosnică și se opri în dreptul unei case dărăpănate cu două etaje, ce se zărea în fundul unei curți, năpădite de buruieni. Ici, colo, arbori uscați se înălțau deasupra buruienilor ca niște păianjeni negri, încremeniți în văzduhul înnăbușitor.

— Aici stau, feții mei, spuse cu un zîmbet recunoscător bătrînica deschizînd poarta, mai ajutați-mă oleacă, să duc valiza asta pînă sus, vreți?

Scatiul și Babușcă priviră lung spre ferestrele oarbe ale casei dărăpănate, pierdute prin vrejuri de iederă uscată, și simțiră amîndoi o strîngere de inimă. O primejdie nelămurită plutea în aer.

(Va urma)

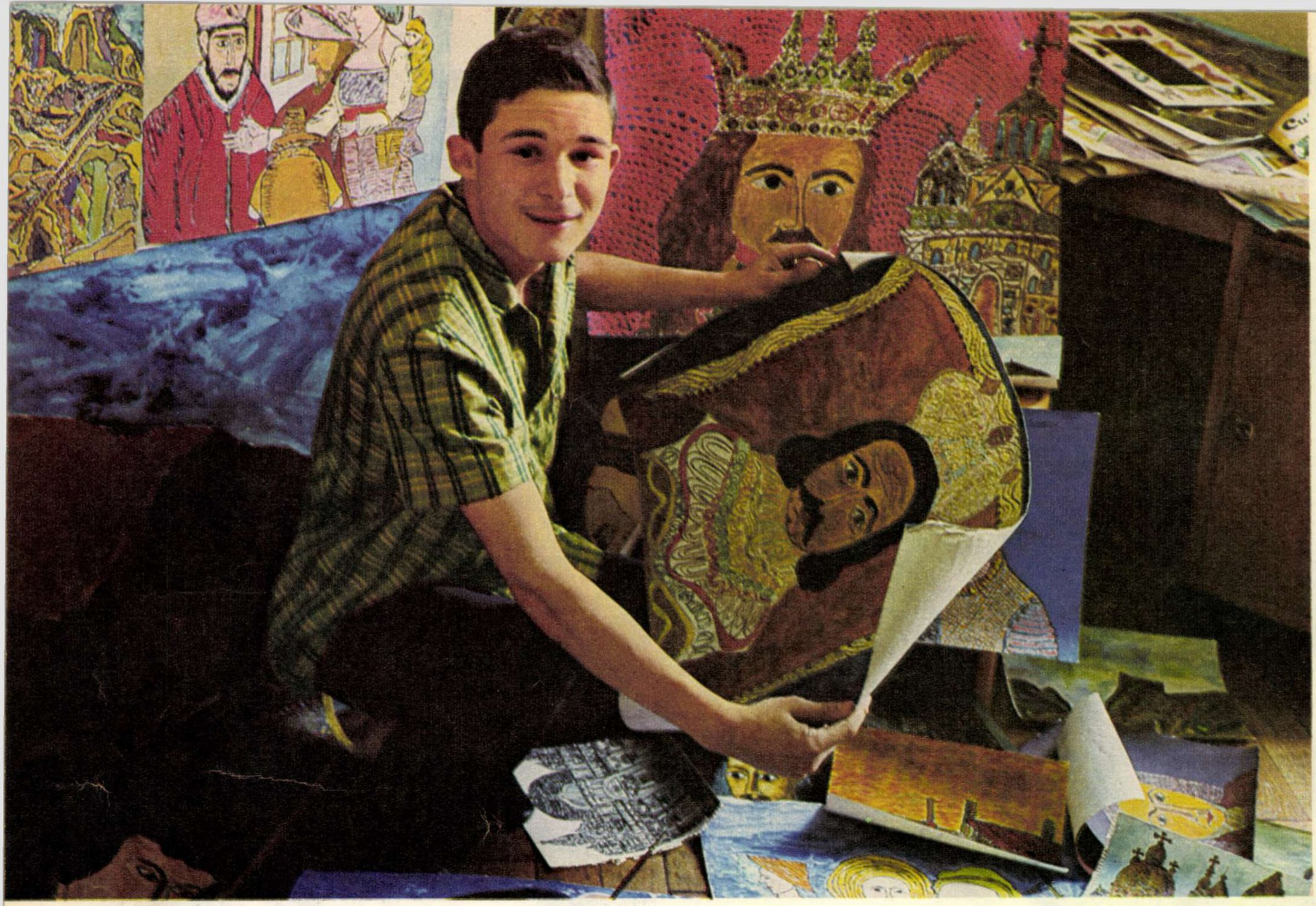

Galeriile de artă

Cutezătorii

Profesorul despre elevul său

Primul sentiment pe care îl încerci cînd îi priveşti desenele este uimirea; uimire pentru că pătrunzi într-o lume de o reală bogăţie cromatică, uimire pentru că nu ştii cum o mînă jucăuşă de copil poate aşterne pe hîrtie cu atîta răbdare sute de puncte şi linioare din care se încheagă în mod neaşteptat obiecte, chipuri, peisaje.

În viziunea lui, în lumea lui, fiecare obiect este investit cu o preţiozitate pe care nu le are în mod obişnuit. Mîna sa îmbogăţeşte orice obiect pe care îl surprinde privirea, îl îmbracă într-o decoraţie frenetică.

Are un simţ înnăscut al culorii, îşi compune în mod neaşteptat şi plin de farmec subiectele. Nu colorează o suprafaţă, ci o umple cu motive decorative colorate. Din linii şi puncte se înfiripă o lume feerică, desprinsă parcă din «O mie şi una de nopţi».

Colorează dintr-un colţ în celălalt al hîrtiei, cu aceeaşi grijă, cu aceeaşi atenţie cu care un bijutier ar monta pietre preţioase minuscule, fiecare în lăcaşul ei.

S-a apucat să deseneze doar de vreo doi ani. Primele lui desene sînt la fel de frumoase ca şi ultimele.

A început să deseneze brusc, ca şi cum ani de zile ar fi închis în el o lume minunată pe care, la un moment dat, a simţit nevoia să o exteriorizeze.

Cînd intru în clasă, îl simt nerăbdător să-mi arate desenele. Simte că-mi place ce lucrează şi mi le arată cu bucurie, mi le dăruieşte cu bucurie.

Lucrează mult, cu pasiune, cu o dăruire totală. Şi-a decorat dulăpiorul în care îşi ţine pensulele, cărţile, discurile, cu zeci de motive decorative inventate de el.

Acesta este elevul meu,VICTOR TEODORESCU, de la Şcoala generală nr. 75 din Bucureşti.

Prof. Adrian MAFTEI

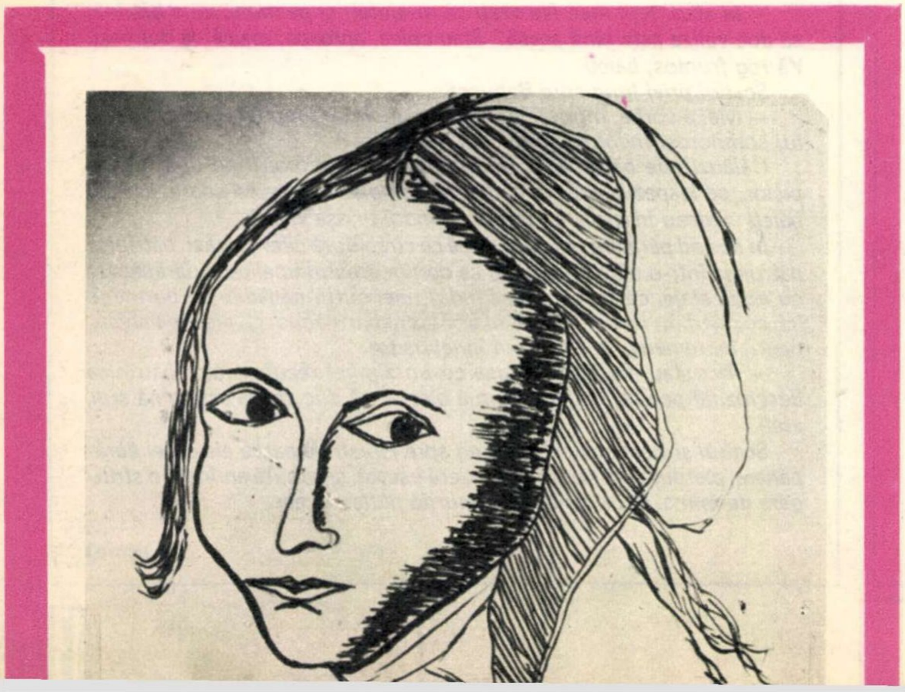

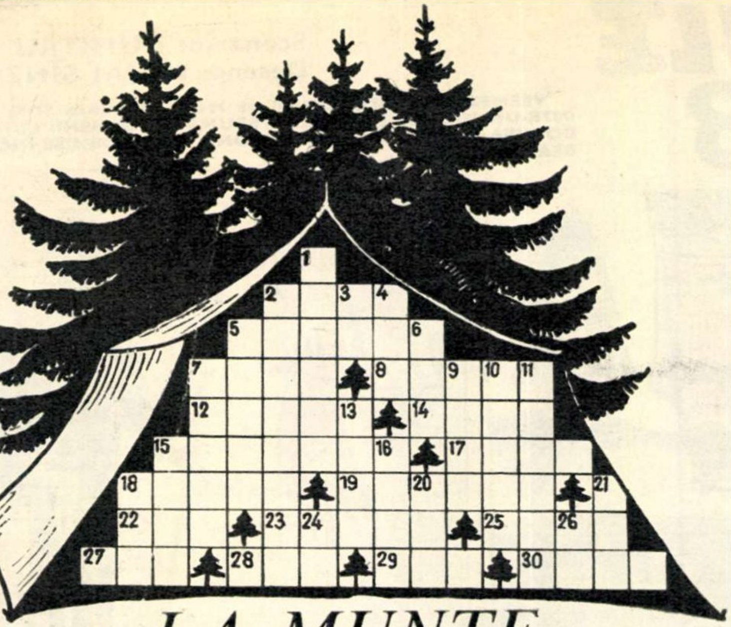

LA MUNTE

ORIZONTAL

2) «...turiștilor», cabană la care ajungi prin Bicaz sau Gheorghieni. 5) Stau alături de Sfinx pe platoul Bucegilor. 7) O «rudă» care invită la munte sau la mare. 8) «Trei...», cabană cîntată de Florentin Delmar. 12) Rîul de munte în care se scălda Nică al lui Ion a Petrei. 14) Uscat, pustiu, greu de străbătut. 15) Privitoare la industria extractivă. 17) Frizer... tuns!!! 18) Generator de curent continuu. 19) Stațiune balneo-climaterică lîngă Tg. Ocna. 22) Măsura lui Cuza. 23) Cifrele curente. 25) Nicolae alintat. 27) Cam atît mergi cînd un ciobănaș îți spune că ținta pe care vrei s-o atingi e «la o aruncătură de băț». 28) Lac lîngă Tușnad. 29) Armă primitivă. 30) Cel mai puternic vînat din munții noștri (pl.).

VERTICAL.

1) Casa turiștilor montani (pl.). 2) Cabană și vîrf în Bucegi străjuită de o impresionantă cruce a eroilor. 3) În vîrful Semenicului! 4) N-a făcut plajă. 5) Stațiune balneo-climaterică lîngă Mediaș. 6) A fost odată. 7) Cabană întîlnită în drum spre vîrful Păpușa. 9) Arbore ce crește mai ales pe malurile rîurilor de munte. 10) Stațiune cu ape minerale lîngă Brașov la poalele muntelui Ciucaș. 11) «... de jos», stațiune balneo-climaterică lîngă Reghin. 13) «Piatra...», cabană și vîrf în Bucegi. 15) «Sus, sus, sus într-o cabană...», vorba cîntecului. 16) Vale alpină pe abruptul Caraimanului. 18) «Vîrful cu...», cabană și vîrf pe muntele Furnica din Bucegi. 20) Unul din motivele pentru care te duci la munte. 21) Spre creasta muntelui. 24) La mijloc de cărare! 26) Creasta.. crestei!

LABIRINT

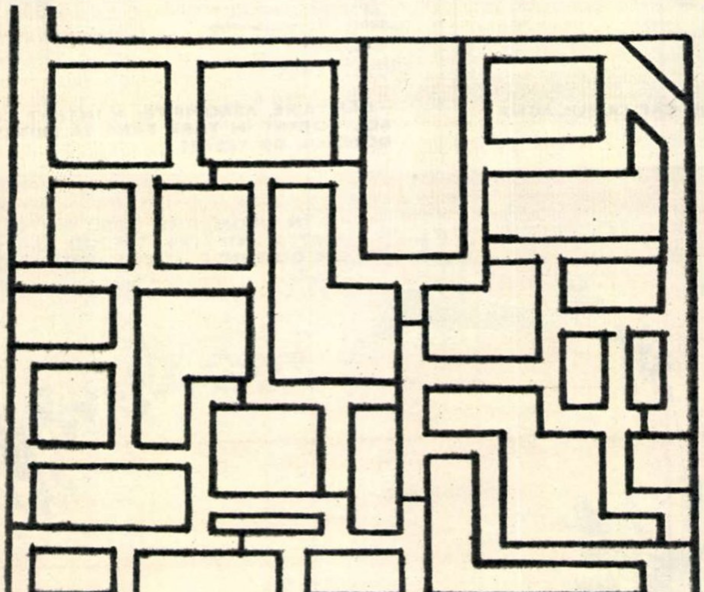

Desenul alăturat reprezintă un labirint, adică un drum cu un traseu foarte încurcat, din care se iese numai cu multă istețime. Încercați și voi să străbateți acest drum de la «intrare» și pînă la «ieșire», astfel încît să nu faceți mai mult de 20 de ocoluri de la linia dreaptă.

Clubul matematicienilor

Profesorul universitar Florica T. Câmpan vă propune să dezlegați următorul exercițiu:

Cum se vor scrie, în sistemul binar, numerele exprimate în cel zecimal prin: 10, 13, 25, 47? Invers, ce numere din sistemul zecimal reprezintă numerele scrise în sistemul binar astfel: 10 000, 111 100?

În ajutorul rezolvării, iată cîteva explicații despre sistemul binar.

Sistemul nostru de numerotație se numește zecimal fiindcă orice număr întreg se exprimă cu ajutorul grupelor de diferite ordine, formate fiecare din cîte zece unități, atîtea cîte degete are omul la cele două mîini. Ca semne se folosesc cele 10 cifre: 0, 1, 2... 9. Fiecărui număr care cuprinde mai puțin de zece unități îi corespunde deci unul dintre aceste semne, numite **cifre.** De pildă cînd scriem cifra 5 știm că e vorba de cinci unități și nu mai mult sau mai puțin. Numai cu zece nu se întîmplă așa. Deși el este tot o unitate simplă, ultima din grupul de bază, el se scrie cu două semne: semnul 1 pentru prima sau o **unitate** la care se adaugă zero, adică semnul pentru **nici o unitate.** De ce? Pentru că cele zece unități se consideră că formează împreună o nouă unitate, de ordin superior și aceasta se exprimă prin scris, folosind iar **semnul 1,** dar de data aceasta întovărășit de zero care spune că: **nu mai există nici o unitate simplă,** ci numai **o unitate de ordinul al doilea,** acela al zecilor. Dacă numărul ar cuprinde **o zece** și o unitate simplă, atunci zero ar ceda locul cifrei 1 și numărul s-ar scrie 11.

Tot așa în numărul 432 se arată că sînt 4 unități de ordinul al treilea: al sutelor, 3 unități de ordinul al doilea: al zecilor și două unități de ordinul întîi.

Oricît de practic și ușor de mînuit este acest sistem, matematicianului și filozofului G.W. Leibniz (1646—1716) a arătat că orice număr se poate scrie cu două semne, 1 și 0. Sistemul imaginat de el se numește **sistemul binar,** fiindcă orice număr se exprimă prin grupe ce cuprind numai **două unități simple.** Atunci cînd Leibniz a inventat sistemul său, matematicienii l-au privit mai mult ca pe o curiozitate și nu bănuiau că peste vreo două veacuri și jumătate el va avea o aplicație extrem de importantă în practica mașinilor electronice de calcul.

În sistemul binar, dacă cifra 1 reprezintă tot numărul 1, ca și în sistemul zecimal, numărul 2 se notează după convenția de mai sus prin 10. În adevăr, doi reprezintă **un grup complet** de unități simple, ceea ce este echivalent cu o unitate de ordin superior, deci trebuie notat **prin 1 urmat de 0,** (care arată că nu mai există nici o altă unitate simplă). Cum se notează numărul 3? Analizîndu-l, vedem că el cuprinde o unitate simplă și cele două unități care au format grupa imediat superioară (3=2+1) deci locul lui zero trebuie luat de 1, așadar 3 în zecimal se va scrie 11 în binar. La fel 4, are două unități (2+2), așadar acum apare **o nouă unitate de tip superior,** tot așa după cum 10 grupe de zeci formau o sută! Așadar 4 în zecimal se notează prin 100 în binar.

citiți în numărul viitor:

CUCERITORII „URIAȘILOR DE PIATRĂ“

ÎN VACANȚĂ, un prieten nedespărțit: revista „Cutezătorii“

Oficiile poștale asigură abonaților, la cerere, primirea revistei acolo unde își petrec vacanța.

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

168

Scenariu: DUMITRU M. ION
Desene: MIHAI SÎNZIANU

VREMEA BIRULUI TRECUSE DE MULT. AGHIREȘ SOSI LA CURTE ÎNTR-UN MIEZ DE NOAPTE ÎMPREUNĂ CU OAMENII LUI. DOMNUL DORMEA ADÎNC. DOAMNA SA, ȚONA, NU ADORMISE ÎNCĂ. SE GÎNDEA LA CE VA FI.

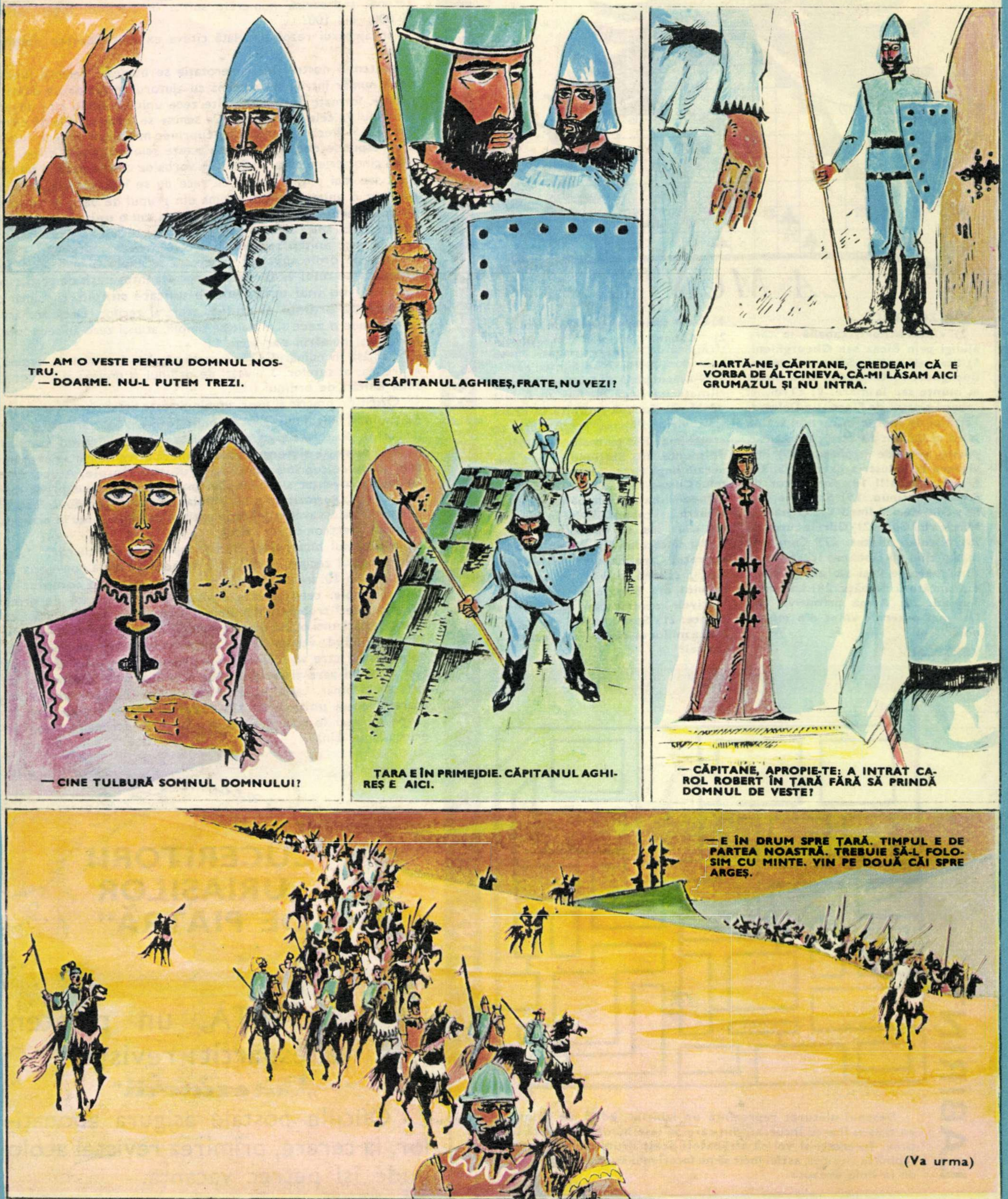
— AM O VESTE PENTRU DOMNUL NOSTRU.
— DOARME. NU-L PUTEM TREZI.
— E CĂPITANUL AGHIREȘ, FRATE, NU VEZI?
— IARTĂ-NE, CĂPITANE, CREDEAM CĂ E VORBA DE ALTCINEVA, CĂ-MI LĂSAM AICI GRUMAZUL ȘI NU INTRA.
— CINE TULBURĂ SOMNUL DOMNULUI?
ȚARA E ÎN PRIMEJDIE. CĂPITANUL AGHIREȘ E AICI.
— CĂPITANE, APROPIE-TE; A INTRAT CAROL ROBERT ÎN ȚARĂ FĂRĂ SĂ PRINDĂ DOMNUL DE VESTE?
— E ÎN DRUM SPRE ȚARĂ. TIMPUL E DE PARTEA NOASTRĂ. TREBUIE SĂ-L FOLOSIM CU MINTE. VIN PE DOUĂ CĂI SPRE ARGEȘ.

(Va urma)

PREȚUL 1 leu

Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: MIHAI NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: PETRE GHELMEZ. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 20. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor